

Copyright © 2018 CAIUS DOBRESCU

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2018 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOBRESCU, CAIUS

Recviem pentru nimeni / Caius Dobrescu. - București : Crime Scene Press, 2018

ISBN 978-606-8959-20-7

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: septembrie 2018

Tipărit în România, ART PRINT

Carte apărută cu sprijinul Fundației Premiile Flacăra

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe
tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și
neavenită.

Caius Dobrescu

**Recviem
pentru nimeni**

CRIME SCENE PRESS
2018

Caius Dobrescu, n. 1966 la Brașov. Volume publicate: POEZIE: 1991 – *Pauză de respirație*, poezii, împreună cu Andrei Bodiu, Simona Popescu și Marius Oprea; 1994 – *Efebia*, poezii; 1994 – *Spălîndu-mi ciorapii*; 1998 – *Deadevă*; 2006 – *Ode an die freie Unternehmung*, Ottensheim, Edition Thanhäuser (pentru care a primit în 2009, împreună cu traducătorul în germană, Gerhardt Csejka, premiul orașului Münster pentru poezie europeană); 2009 – *Odă liberei întreprinderi*; ROMAN: 1994 – *Balamuc sau pionierii spațiului*; 2007 – *Teză de doctorat*; 2010 – *Euromorphotikon*, roman în versuri; 2011 – *Minoic*; 2017 – *Moarte în ținutul seculilor* (Crime Scene Press), *Praf în ochi* (Crime Scene Press); 2018 – *Recviem pentru nimeni* (Crime Scene Press). ESEU: 1998 – *Modernitatea ultimă*, eseuri; 2001 – *Inamicul impersonal*, eseuri; 2001 – *Semizei și rentieri. Despre imaginarul burgheziei moderne*; 2004 – *Mihai Eminescu. Monografie*; 2013 – *Plâcerea de a gîndi*.

A fost Fulbright Fellow la Universitatea din Chicago. Este profesor de teoria literaturii la Universitatea București.

1.

E total absurd că mi-au ridicat-o. N-am înțeles de ce. Au bălmăjit ceva, că n-am lăsat un metru de la perete. Practic, mi-au închis telefonul meu. Nu-mi vine să cred. Creddinii!

Total absurd. Îți dai seama? Gândește-te că de obicei prin oraș circul cu mijloacele de transport în comun. Am parcat-o acolo când am venit de la aeroport, după ce l-am dus pe Dan. și n-am mai avut treabă cu ea. Cică mi-au luat-o de vreo patru zile!

Da, cu mijloacele de transport în comun. Fiindcă e mai fertil. Vezi chestii, îți se-ntâmplă chestii.

La început, un fel de murmur. Un fel de geamăt. Un fel de geamăt murmurat.

M-am gândit că e un mobil pe silent. O tăcere bâzătoare.

Și pe urmă am tresărit, findcă era cu totul altceva. Un băiat, un flăcău, părea puber, avea coșuri pe față. Păr cărlionțat, foarte negru, ca de mielușel. Puțin cam ca al lui Dan, cred, când era foarte Tânăr. Tuns aproape de țeastă. Numai că alura lui, cum stătea acolo, pe scaunul metroului, era un copil de cinci ani. Zău. Își privea fix, dar cumva amuzat, propriul picior, cumva mirat că-i ajunge până la podea, când de fapt normal ar fi fost ca ghetuța lui să se legene, liberă, în aer.

Și murmura, murmura. Apoi a început să cânte. Fără cuvinte, numai o linie, așa. Foarte înaltă, foarte pură.

Femeia de alături era mai scundă ca el. Încă Tânără, cam de vîrstă mea, dar încărunțită. Îmbrăcată cumva ca mine, cu blugi uzați și un

Toți ceilalți pasageri se uitau chiorâș, se trăgeau în lături cu o treșire de spaimă, de repulsie, pe urmă se făceau că nu văd, n-aud.

Ei doi rămăseseră ca-n mijlocul unui luminiș. Dar femeia nu încerca deloc să-l potolescă. De altfel, băiatul era calm. Cât se poate de calm. Zâmbea și se uita la piciorul lui. Iar ea îi cuprindea, cum putea, gâțul cu brațele și îl săruta:

– Dulceața mea, dulceața lu' mama.

Era o zi foarte întunecată. Cu ploaie. Deasă și rece. Extrem de deprimant, să asoci ezi chestiile astea două. Nu? Vreau să spun, ploaia, oblică, probabil mult mai haotică decât pare. Un fel de tir constant, proiectile minusculle, fine, care până la urmă dizolvă tot. Începând cu nervii. Vreau să spun că ploua cu picături chinezesti. Și asta, spuneam, asta, nu?, o asoci ezi cu... valul de pământ? ... sau malul?... Oricum, groapa... în care simțeai încă lopețile înfigându-se și smulgând... Un pământ greu, lutos...

Vreau să spun atât: o coincidență lugubră cu vremea tâmpită de acum, din momentul de față.

Nu, nu, atenție, să nu faci niciodată greșeala asta! E mortală! Nu Paraziții, pricepi, nu Paraziții prietenoși. Niciodată nu ne-am zis aşa. Niciodată nimici n-a îndrăznit să ne zică aşa, cel puțin, nu în față.

Ci Parazitul. La singural. Pa-ra-zi-tul prietenos.

Numai aşa sună destul de plin, de pasional și de... păros.

Păros, da, ca o omidă.

Că o omidă adolescentă, așternută, în loc de pastă, pe o periuță de dinți.

Știi cântecelul meu despre omidă? Cumva, în mod neclar, erau peste tot în mintea mea, când l-am făcut. Nu, nu omizile. Ei toți,

Goguță-Găgăuță, Pilulă, Tibi-Bibi, Gabonezu. Și Valvarez. Și... mă rog... și... Sigur, și el. Și Vvvv-Vlad...

Da, a fost tare faza. Cu paharul ăla cu capac-cupolă, în vîrful căreia scria să-l agiți de 40 de ori înainte de a-l deschide. Cum spuneai? Că ai citit probabil tot de 40 de ori și nu-ți venea să crezi.

Ai fost blocată de stupefacție.

Se vede pe fața ta, dragă Crina, încă nu ți-a trecut. Nici măcar acum, după ce ți-am arătat că, de fapt, era vorba nu de milk shake, ci de vopsea de păr.

Tot nu-ți vine. Și te înțeleg.

Cum naiba să agiți ceva, orice, de 40 de ori înainte de folosire?

Eu în mod cert nu fac aşa-ceva, și probabil că de-aia nu-mi iese niciodată culoarea la care mă aştept.

Dar, pe de altă parte, draga mea, probabil ăsta e tot hazul vopsitului. Surpriza.

Suntem înconjurați de mister, ieri, azi și mâine,

Respirăm mister, mâncăm mister pe pâine.

De la Triunghiul Bermudelor și de la piramide,

Până la creierul pozitronic și ploile acide,

Și de la celulele stem, ori de la mai știu eu ce reactoare,

Până la faptul că unghiile ne cresc

La mâini

Muuult mai repede decât la picioare...

Da, ai identificat corect, e power-play-ul de pe albumul „Cârnați”.

Știi, inițial am vrut să-i spun „Cârnați cât vreți”. Sau „cât încape”.

Dar nu te grăbi să crezi în coincidențe. Sigur, pare extraordinar.

Noi intrăm, aşa, tocmai în acest local, unul ales la întâmplare, și nici nu ne așezăm bine, nici nu ne tragem bine sufletul, nici nu apucă apa de ploaie să ne picure de pe umbrele pe parchet, nici nu apucăm să

comandăm, eu, o cafea irlandeză, tu, o cafea cu frișcă, și gata, din difuzor răsună un cântecel de-al meu.

Asta înseamnă faima.

Nu?

Doar că nimic nu e cum pare. Crede-mă, Crina.

Ăăăă, scuză-mă, scuză-mă. Corina.

De fapt, localul este al unui fel de prieten, care, chiar dacă nu-l vedem, e pe după perdeaua aia de mărgele de acolo, vezi? Îi poți întrezi conturul, dacă te concentrez, *ma chère*. Ceva, aşa, ca un desen de Eschèr, ai putea spune dac-ai vrea să te dai mare, să bravezi.

Probabil că, pur și simplu, vrea să-mi facă placere. Să-mi ureze bun venit în localul lui de fițe cu cântecul despre mistere. Cu atât mai mult cu cât îi place să ne considerăm colegi. El e un fel de rocker, bătrâior, înainte cântă în forță, de stăteau să sară acoperișurile sălilor de sport, chestii despre cum aştepta el o fată în ploaie. Sau de-ăstea cu pacea lumii-n sus, pacea lumii-n jos, nu vrem bombe, vrem bomboane, știi, cu texte de care-aveai voie pe scenă, fiindcă pe-atunci Ceaușescu, Ceașcă, Ceșcă, cum îl alintam noi, se voia porumbelul păcii.

Adevărul e că porumbei sunt stupizi, murdari și violenti. Adevărăți sado-masochiști.

Deci, ne-am intersectat de câteva ori, pe vremuri, când cu trecrea noastră meteorică pe la Cenaclul Torță. Bineînțeles, trupa lui cântă pe versurile Grasului.

Și acum, când și-a introdus în sine toți cerceii aia, prin nas, prin buze, prin sprâncene, om bătrân, azi-mâine bunic, când a dat-o pe piese din astea cu, vezi Doamne, critică socială, totul e o porcărie, toți mint, toți fură, viața e o pulă, un pumn în gură – ei bine, acu' vrea să ne batem pe burtă, ca și cum am fi, gen, camarazi.

Să credă ce vrea, dă-l în mă-sa. Tot ce mă interesează e cafeaua lui irlandeză. I-am prins gustul în Israel. Aici o fac ceva mai bine, ascultă ce-ți spun, că sunt femeie bătrână și pățită.

Da, e adevărat, e cântecul meu. Știi, eu am scris întotdeauna scurt. Concentrat. Un fel de pastile. Știi versul Poetului?

„Moartea-ți îndeasă pe gât pastilele ei de putut”

Dar Chava, Chava Gur, era... La naiba, ce e cu trecutul ăsta stupid?

Doar nu suntem copii mici, să nu putem povesti decât la trecut. Este. Chava este cu totul altceva. Dacă ai ascultat-o vreodată. Nu? Nu știi decât albumul pe care l-am scos noi, ambele-amândouă, împreună? Atunci, nu, nu-ți poți face o idee.

Oricum, nu despre faza creativă în care era ea când am cunoscut-o. Un fel de incantații, de litanii, știi, aşa, ca în apropierea somnului. Un fel de-a rămâne trează, împotriva tuturor aşteptărilor. Cu totul altceva decât mine. Era opusul, dublul meu negativ. De fapt, ea era preaplinul, dublul negativ eram eu.

Îți dai seama? Eram acolo, într-un fel de mijlocul deșertului, în mijlocul fantasmelor pe care le emană deșertul, în mijlocul turneului nostru, când s-a întâmplat.

M-au sunat de acasă și nici nu știi cum am ajuns la avion. Sigur, totul s-a făcut rapid datorită relațiilor lui Dan. Nu, el nu era acolo, nu era cu mine-n turneu, n-are obiceiul. Legată cu centura de fotoliul El Al, priponită, ca un catâr, de parcă mă țineau să n-o iau la sănătoasa ori să-mi fac rău singură. Și pe urmă acasă, în ploaia măruntă, rece. Adică, pricepi, încă de pe aeroport, în ploaia care toca mărunt.

Total a mers aşa, cu mine tremurând și abulică, total abulică. Nu știi – zău, sincer, nu știi – prea multe despre ce înseamnă drogat de-adevăratelea. Sigur, am tras la un moment dat ceva pe nară, dar numai de probă. Un fel de câmp straniu, anormal. Somnul, ca un fel de chestie pe care-o percepeam distinct de mine însămi.

Însă eram totuși dedesubt. Sub puterea ei.

Și nu m-am dezmeticit decât în fața gropii.

Gata să dau în ea.

Faptul că l-am văzut pe tata, acolo, pomădat, frezat, cu buzele pară date cu strugurel, culcat frumos pe chestia aia de mătase care cred

că se cheamă lințoliu, nu m-a șocat până la capăt. Dar am avut un șoc teribil, m-am dezmeticit, am simțit ce e aia realitate crudă, știi, de parcă n-aș mai fi avut filtre, de parcă aș fi rămas fără piele sau ceva, abia când am văzut groapa căscată, obscenă, lutoasă, cu un fel de spumă pe fund, din care ieșeau niște fire negre, contorsionate.

Nu, nu era groapa lui. Nu, tata urma să fie înmormântat în cavoul familiei. Groapa de care-ți spun cred că o săpaseră ca să repare ceva la instalația electrică a cimitirului. Fiindcă, după cum mi-a explicat cineva, poți pune lămpițe la morminte, care să se aprindă frumos noaptea. Evident, plătești o taxă lunată.

Ploaia asta mă termină. Simplul fapt că stăm ca-n vitrină. Că vedem de aici bombardamentul ăsta mărunt și oblic, subliminal. Pe mine mă face cu nervii.

Efectiv nu mai sunt bună de nimic. E ca și cum mă bate-n cap până la embrion, la morulă și blastulă.

Ceva neputincios, vulnerabil, dus pe gârlă. Protejat doar de o membrană mai subțire decât a ouălor de șopârlă.

Am văzut, da, ouă de șopârlă, odată, în locul ăla secret pe care îl băieții îl numiseră, cumva în cinstea mea, „atolul Monuriki”.

De obicei, când plouă așa, mai stau și eu în pat, îmi mai iau o tensiune.

Patul devine pentru mine un fel de vivariu. Plapuma contorsionată, ca o creastă stâncoasă în miniatură. Pernele, tot felul de cărți, de aparate, mobilul, CD player-ul, sunt geografia. Cearșaful de culoarea nisipului. Și eu pe-acolo pe undeva, nici nu știi unde. Pot fi observată doar când năpârlesc, he, he. Când îmi las în urmă piele. Cum se cheamă piele-astea pe care le leapădă reptilele, stai, că știam... Au un nume științific... Nu-mi vine, nu-mi vine, nu-mi vine...

OK, la treabă. M-ai suportat destul.

Deci, fixam chestia asta cu ochii mei mici din cap – mici e un fel de-a spune, dar aşa scria cu carioca pe un stâlp din parc, „Te iubesc mai mult decât pe ochii mei mici din cap”.

Cu ochii mei mici din cap, număram, renumăram, nu-mi venea să cred.

Erau acolo, odată, unicul și unica, da, ai înțeles, bunicul, care a murit când eram foarte mică, practic nu l-am cunoscut, și buni, pe care am cunoscut-o foarte bine și care m-a făcut cu nervii când a murit. Dădeam la facultate. Am simțit că-nnebunesc. Din partea lui tata, da, amândoi.

Pe urmă, unchiul Remus, fratele bunicului, despre care nu mi se spusese decât că a murit foarte Tânăr, aproape adolescent, de rinichi sau apendicită acută. Știam, oricum, că era ceva care, pentru vremea noastră, pare o nimică toată. Poate chiar o infecție la o măsea.

Pe urmă sora lui tata, tanti Otilia.

Deci, patru.

Plus tata.

Cavoul familial avea opt locuri cu totul. Ar fi trebuit să fie ocupate cinci.

Trebua să mai fie loc pentru mama, pentru unchiul Mitică, soțul lui tanti Otilia, și pentru tanti Uta, cealaltă soră a tatii. Deci, trei.

Dar, în mod evident, nu mai erau decât două!

Groparii manevrau în toate felurile sicriul tatii, se opinteau, icneau de parcă erau gata-gata să dea cu toții-n hernie și se tânguiau din cinci în cinci minute:

– Auăleu, nu-ncape! Nu-ncape, ce ne facem!

Ca să – simțeai pur și simplu în aer, amestecat parțial cu miroslul transpirației lor – primească mai mult la urmă. Ca să mai ciupească un ceva, acolo. În timp ce se petreceau toate astea, eu, în prima linie, aproape de margine adică, sprijinind-o pe mama care se zguduia de plâns de-acord cu zis că e gata să se dezmembreze, ca Pinocchio, ei bine,

da, eu, convinsă în principiu că priveam în gol, direct în abis, care se holba și el la mine, descopeream, treptat, că nu era chiar aşa.

Descopeream că mintea mea făcea calcule. Se uita la pozele de pe cruce, le aduna – a tatei încă nu era acolo, dar, desigur, îl adunam automat și pe el – și apoi compara cu ceea ce constata la fața locului. Cu frânturile de perspectivă pe care mi le lăsa pendularea siciului, sau umerii și brațele groparilor ălora mici și vânoși ca niște cai huțuli.

Calul huțul îl știa de pe un timbru, de când eram mică.

Tata făcea colecție de timbre.

Adunam, re-adunam, și ceva nu ieșea la socoteală. Deci, Crina, îți reprezintă? patru locuri pe o parte, patru pe alta, ocupate toate, pe stânga, dar în dreapta-jos, încă unul.

Nu se poate, îmi spuneam. Ar fi trebuit să fie cinci cu tata, or...

Și deodată am început să întreb:

– De ce sunt deja cinci?

Mama nu auzea nimic. Între timp reușiseră să introducă siciul tathei în dreapta sus.

– Mamă, încercam să trag de ea, de ce sunt cinci?

Nici măcar nu puteam să mă uit în ochii ei. Găsise pe-acasă, sau păstrase special pentru ocazia asta, o pălărie cu voală neagră. Cum se purta pe vremuri. Nu-mi amintesc să-o mai fi văzut vreodată cu ea.

Poate i-o împrumutase vreo vecină.

– Ascultați, îi întrebam agitată pe gropari, de ce sunt cinci? Cine e acolo, jos de tot?

Se uitau înapoi prostrați. Cred că pentru ei eram cumva translucidă. Vedeau prin mine. Ochiul lor interior era deja ațintit spre sticla de țuică pe care li se promisese că o vor căpăta pe lângă tariful obișnuit.

– Cine știe, cucoană, tot cineva de la dumneavoastră. Păi, cine să fie? mi-a găfăit unul din ei, sărind deja din cavou, gata să mă răstoarne.

Se pregăteau și ceilalți să facă la fel, preotul luase deja poziția de start, pentru marele final, știi, slujba care se face la mormânt, nu știi dacă are un nume special.

Mătușile mele susurau pe undeva prin spate, ca vântul care face să tremure ovăzul, nemulțumite în general că slujba fusese prea scurtă, prea fușerită. Unchiul Petre, fratele mamei, cu șapca dată ușor pe ceafă și cu mâncile pardesiului ușor sufletecate, începuse deja să mobilizeze participanții, repetându-le în șoaptă unde se va ține pomana.

Și atunci, împinsă de instinctul ultimului moment, al ocaziei ce poate fi ratată pentru totdeauna, i-am întins iPhone-ul meu celui mai Tânăr dintre gropari, care nu sărise încă afară, și i-am șoptit sau strigat, cine mai știe:

– Fă, te rog, o poză! Repede!

Băiatul a luat aparatul, derutat. Se uita la mine fără să înțeleagă, avea umărul pulovărului, stângul cred, deșirat.

Eu gesticulam disperată, încercam să-i explic unde să apese.

Numai că el credea că vreau să fotografiez siciul tatei, înainte de a fi cimentată nișa lui. A trebuit aproape să strig la el, ca să-l fac să înțeleagă că trebuie să-ndrepte aparatul în jos.

– Așa, bun, mai ia câteva. Din mai multe unghiuri. Lasă-te pe vine și încearcă să prinzi și...

– Eu mă las, da' nu cred că iese mare lucru, că nu e lumină, mi-a răspuns groparul, deodată expert.

Simteam că era ceva foarte serios, foarte grav, ceva ce mintea mea nu putea să proceseze deocamdată. Probabil, dincolo de faptul că nu ieșea numărătoarea, m-a frapat și faptul că nișa de jos nu fusese zidită. Că de acolo păreau să se reverse niște capete de oase, niște zdrențe putrede.

Asta nu se legă cu nimic. Era ca un semnal de alarmă. Ca un bec roșu.

Deci, trebuie să facă ceva, imediat, reflex. Informația trebuie stocată pentru mai târziu.